

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου

Εἶναι στό χαρακτήρα τῶν κτισμάτων, τῶν ἀνθρώπων, ἡ λήθη, ἡ λησμονιά, ἡ τάση νά ξεχνοῦν εὐκόλα.

Κι εἶναι στό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας νά ὑπενθυμίζει, νά ἐπαναφέρει στήν ἀνθρώπινη μνήμη τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τά πλάσματά Του, τήν ἀπεριόριστη θεϊκή δύναμή Του καθώς ἐπίσης πῶς Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Μόνος πού προσφέρει ἄπλετα, χωρίς ἀντάλλαγμα, τή βοήθειά Του ὅταν ἡ ζωή μας διάγεται μέσω θλίψεων, δοκιμασιῶν καί βασάνων.

Ὅπως ἔχει γραφεῖ στό παρελθόν, ὁ Χριστός ἐπιθυμεῖ νά συνάψει ὁ ἴδιος προσωπική σχέση μέ τό πλάσμα Του, ἀρκεῖ κι ἐκεῖνο νά ἔχει τή θέληση γι' αὐτό. Βασικό στοιχεῖο γι' αὐτό ἀποτελεῖ ἡ ἀνυπολόγιστη, ἡ ἀνιδιοτελής, μυστική πίστη.

Τό εἶδος αὐτό τῆς πίστεως πού φαίνεται νά διέθετε ὁ Ἰάειρος, στό πρῶτο μέρος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς Περικοπῆς, πατέρας μιᾶς δωδεκαετοῦς μονογενοῦς θυγατέρας ἡ ὁποία «ἀπέθνησκεν».

Ἡ ἐξέχουσα κοινωνική θέση του, μιᾶς καί ἦταν «ἄρχων τῆς συναγωγῆς», δέν τόν ἐμπόδισε καθόλου νά παρακαλέσει τόν Ἰησοῦ «πεσῶν παρά τούς πόδας» Του.

Ὡς φαίνεται εἶχε ἀπό καιρό ἐμπιστευτεῖ τόν ἑαυτό του καί τήν οἰκογένειά του στόν Ἰησοῦ. Σάν πατέρας ἀσφαλῶς καί θά ἐπιθυμοῦσε τή θεραπεία τῆς κόρης του. Ὅμως αὐτό δέν ἦταν ἡ ἄμεση συγκεκριμένη ἐπιθυμία του.

Ἐκεῖνο πού τόν ἐνδιέφερε κυρίως ἦταν μόνο ὁ Ἰησοῦς «εἰσελθεῖν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ», ὁ Χριστός νά πάει στό σπίτι του, νά πάει κοντά του.

Καί ὁ Παντογνώστης Κύριος διαβλέποντας τό βάθος τῆς πίστεως τοῦ Ἰάειρου ἀμέσως ξεκινᾷ γιά νά τόν ἐπισκεφθεῖ.

«Ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στή Β΄ Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή. Καί ἂν τό σῶμα του ἀσθενεῖ καί ἐξασθενεῖ, ἐκεῖνο πού γίνεται τελειότερο καί δυνατότερο εἶναι ἡ ψυχή καί ἡ πίστη του. Καί αὐτή ἡ τελείωση γίνεται ὅταν «ἐπισκηνώσει [...] ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ». Ὅταν ὑπάρχει γνήσια προσωπική σχέση καί ἐπικοινωνία μαζί Του.

Τέτοιο παράδειγμα ἀποτελεῖ τό δεύτερο πρόσωπο τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς Περικοπῆς, μία «γυνή οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπό ἐτῶν δώδεκα».

Ἀπογοητευμένη ἀπό τόν ἑαυτό της καί ἀπό τούς ἀνθρώπους-θεραπευτές ἀφοῦ «τοῖς ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τόν βίον» δέν μπόρεσε νά γίνεῖ καλά.

Άλλά στό βάθος τῆς καρδιάς της ἀγαποῦσε τό Χριστό καί τήν ἀγάπη της αὐτή δέν τή διαλαλοῦσε. Τή φανέρωσε μέ κρυφό καί ἀθόρυβο τρόπο.

Ταπεινά, μεμφόμενη τόν ἑαυτό της καί θεωρώντας τον ἀνίκανο νά μιλήσει μέ τόν Κύριο καί ἀναξιότερο νά Τοῦ ζητήσει μία χάρη, μία βοήθεια στό πρόβλημά της, ἔσκυψε μέσ το βάθος τῆς καρδιάς της καί ἀπλά «ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ».

Αὐτή ἡ ἐσωτερική, καρδιακή, ἐπικοινωνία πέρασε ἀπαρατήρητη ἀπό τούς ἀνθρώπους. Εἶναι ἀσύλληπτη, εἶναι τέτοιο τό εἶδος της πού οὔτε οἱ Μαθητές τοῦ Κυρίου μπόρεσαν νά γνωρίσουν. Ἦταν γνωστή μόνο σ' ἐκείνη καί τό Χριστό.

Ἡ θεραπεία ἦρθε. Ἡ μικρή ἀτελής ἀνθρώπινη ἀγάπη μπόρεσε νά προσελκύσει τή δύναμη τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἀποτελεῖ παράδειγμα μίμησης στή ζωή μας ἡ στάση αὐτῆς τῆς γυναίκας. Ταπεινώθηκε, ἔπαψε νά ἐμπιστεύεται τίς ἀνθρώπινες ἐγωιστικές δυνάμεις καί κατέφυγε στή Θεία Χάρη. Δέ διαλαλοῦσε τήν πίστη της, κρατοῦσε τή σχέση της μέ τό Θεό μυστική ἀπό τούς ἀνθρώπους, κρυμμένη στό βάθος τῆς καρδιάς της. Θεωροῦσε τόν ἑαυτό της μηδαμινό καί ἀνάξιο γιά κάτι τέτοιο. Δέν ζητοῦσε τίς ἐπευφημίες τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Κύριος θέλησε νά φανερώσει τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της, τήν ἀγάπη καί τήν ταπεινώσή της στούς ἀνθρώπους, ἄλλωστε τό εἶχε ξανακάνει μέ τόν ἑκατόνταρχο, καί νά τούς παραδειγματίσει.

Κι ἐκείνη τρεμάμενη ὁμολόγησε μπροστά σε ὅλους, ἄφοβα πώς «ιάθη παραχρῆμα». Φανέρωσε τήν πίστη της καί βραβεύθηκε ἀπό τόν Κύριο: «θάρσει θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην».

Τί ἔγινε ὅμως ἡ κόρη τοῦ Ἰάειρου μιᾶς καί ἡ αἰμορροοῦσα θεραπεύθηκε κατά τήν πορεία τοῦ Ἰησοῦ πρός τό σπίτι του;

Ἐνας τρίτος ἀπρόσωπος πρωταγωνιστής ἀφανῶς φανερώνεται στή σημερινή Περικοπή. Εἶναι ὁ ὄχλος, ἡ μάζα, οἱ ἄνθρωποι πού ὁ καθένας γιά τούς δικούς του λόγους εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ. Ἀπό αὐτούς μερικοί στήν προσπάθειά τους νά πιστέψουν στόν Ἰησοῦ διατηροῦσαν ἀμετακίνητη τήν ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό τους καί τίς δικές τους δυνάμεις.

Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι μερδεμένοι μέσα τους καί μή ἀποδεχόμενοι τήν ὑπέρβαση τῶν ὁρίων πού ἐκεῖνοι θέσπισαν, ἄρχισαν νά εἰρωνεύονται καί νά προσπαθοῦν νά ἀπογοητεύσουν τόν Ἰάειρο προσπαθώντας νά κλονίσουν τήν πίστη του. Μή μπορώντας νά προσεγγίσουν καί νά κατανοήσουν ὅτι ξεπερνοῦσε τήν ἀντιληπτική τους ἱκανότητα θεωροῦσαν πώς τό ἀδύνατο γιά ἐκείνους ἦταν ἀδύνατο καί γιά τό Χριστό. «Μή σκύλλε τόν διδάσκαλο» συμβούλευαν «ὅτι τέθηκε ἡ θυγάτηρ σου», σταμάτα πιά νά πιστεύεις στό Θεό γιατί τό παιδί σου πέθανε.

Ὅμως ὁ Κύριος, ὁ κυρίαρχος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, ἀποστόμωσε τήν ἀνοησία καί κλόνησε τήν ἀνθρώπινη βεβαιότητα. Ἡ ἀνθρώπινη βεβαιότητα καί εἰρωνεία συνθλίβεται τόσο ἀπλά μπροστά στήν Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Πόσο γλυκά, πόσο γαλήνια ὁ Κύριος στήριξε στήν πίστη τόν πατέρα: «μή κλαίετε, οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλά καθεύδει». Μήν κλαῖτε δέν πέθανε ἀλλά κοιμᾶται.

Ὁ Χριστός εἶναι μπροστά μας κι ὅμως δέν Τόν νοιώθουμε. Κάθε μέρα εἶναι μαζί μας, μᾶς περιμένει κι ἐμεῖς ἀλαζονικά, μέ περισσή εἰρωνεία Τόν χλευάζουμε. Καταγελάμε τήν πίστη σ' Αὐτόν καί μένουμε ἐγωιστές-νεκροί, ὄντας ζωντανοί.

Πόσο ἀπλά ὁ Χριστός νίκησε τό θάνατο! Πόσο ἀπλά ἔδωσε καί διατηρεῖ τή ζωή! Πόσο ἀπλά ἐνεργεῖ μπροστά στόν ἐκστατικό ἄνθρωπο! «Ἡ παῖς, ἐγείρου», ἀρκεῖ νά ὑπάρχει ἡ πίστη σ' Ἐκεῖνον.

Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ ἰσχύουν στούς αἰῶνες: «μή φοβοῦ» μόνο «πίστευε καί σωθήσεται».

π. Ἰωάννης Κίτσιος